

برای مسلمانی که چیزی جهت وصیت دارد، جایز نیست دو شب بر او بگذرد و وصیت نامه اش را ننوشته باشد.

از عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَا حَقُّ امْرِئٍ مُسْلِمٍ لَهُ شَيْءٌ يُوصِي فِيهِ، يَبِيتُ لَيْلَتَيْنِ إِلَّا وَوَصِيَّتُهُ مَكْتُوبَةٌ عِنْدَهُ»: «برای مسلمانی که چیزی برای وصیت دارد، جایز نیست دو شب بر او بگذرد و وصیت نامه اش را ننوشته باشد». و در روایت مسلم آمده که ابن عمر می گوید: از وقتی این سخن را از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیده ام، یک شب نیز بر من نگذشته مگر اینکه وصیت نامه ام نزدم بوده است.

[صحیح است] [متفق علیه]

این درست نیست که کسی تصمیم به وصیت کردن در مورد چیزی داشته باشد و این کار را نکند و آن را برای مدتی طولانی به تاخیر بیندازد. بلکه باید هرچه زودتر آن را مکتوب نموده و بیان کند؛ و بیش از یک یا دو شب در عدم بیان آن تسامح به خرج ندهد. و به همین دلیل است که ابن عمر رضی الله عنهما بعد از شنیدن این نصیحت از رسول الله صلی الله علیه وسلم، هر شب وصیت خود را کنترل می کرد تا به امر شارع عمل نموده و حق را بیان کرده باشد. و وصیت دو نوع است؛ وصیتی که مستحب است؛ و آن وصیت در امور نافله و مستحبات است؛ و وصیتی که واجب است؛ و آن وصیت در مورد حقوق واجب است که با وفات انسان، دلیل و بینه ای برای ثابت شدن آنها وجود ندارد؛ و آنچه امر واجب وابسته به آن است و جز با آن کامل نمی شود، خود واجب است. و ابن دقیق العید ذکر می کند که این حدیث در مورد نوع واجب می باشد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/5831>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

